

Rocamadour

Vier dagen lang veel rijden, veel zien, veel proeven. Dat is de formule van de vierdaagse trektocht naar de Franse bedevaartsplaats Rocamadour die Hans en Hermina bieden. Een bijzondere cocktail voor iedereen die een beetje een culi en een cultuursnuiver is, maar diep van binnen vooral een cowboy of cowgirl.

FOTO MILJA DE ZWAAR

DINSDAG: BOKKESPRONGEN

Na wat gezoek in het dorp, inclusief een bezoek aan het verkeerde *centre d'équestre* - dat van de concurrent - rijd ik het weggetje naar de juiste manege op. Precies op tijd. Eigenaar Hans Vroom haalt net de paarden uit het weiland voor een kennismakingsrit. 'Zin om te rijden?' Tuurlijk! Snel schiet ik in mijn rijklere en vijf minuten later maak ik kennis met mijn paard. Zwart, drie witte sokken en een bles schuin over zijn hoofd. Ik - *me and my big mouth* - heb om een snel en ondegend paard gevraagd. Panache doet zijn naam alle eer aan.

Het wordt een testrit voor mij en mijn Britse tochtgenoten Christine, Nick, Guy en Richard. Asfalt is hier, rond dit dorpje in het Franse departement de Lot, schaars. In rap tempo draven en galopperen we over graslanden,

karresporen en bospaadjes. Galop is voor Panache het teken om een speelse bok te maken. Ik heb kortom mijn handen even vol. Maar Panache laat ook een andere kant van zijn kunnen zien. Niet voor niets heet Hans Vroom voor de Britse gasten die hij

regelmatig ontvangt. Op een lang graspad schakelt hij van galop naar rengalop en doet er dan nog een schepje bovenop. Panache houdt 'm prima bij en vergeet bij deze snelheid zijn bokkesprongen even. Als Hans zijn linkerhand omhoog steekt ten teken dat de rengalop voorbij is en achterom kijkt, ziet hij vijf lachende gezichten. Testrit geslaagd, wij zijn klaar voor de vierdaagse trektocht naar Rocamadour. Of, in modernistisch Frans: on y go!

WOENSDAG: CHAMPAGNE!

Het regent. En alleen Christine en ik zijn daarop voorbereid. Aan de ontbijttafel pept Christine de mannen, die geen regenchaps, lange regenjassen en waterdichte schoenen hebben meegenomen, op met Engelse weerwijsheden. 'Rain before seven, fine by eleven', zegt de weeramateur uit Shropshire bezwerend.

Ook al vertrekken we vandaag laat, hier op het continent gaan de Engelse inzichten toch niet helemaal op. Maar wat zou het, we rijden deze eerste dag op weg naar Rocamadour voornamelijk door bos. Het enige is dat je af en toe een koude douche krijgt als je onder laaghangende takken doorrijdt. Panache en ik hebben intussen een modus gevonden. Zodat ik niet meer bang ben het eerste slachtoffer te worden van de huisregel hier: wie van z'n paard afvalt, trakteert op champagne.

Om half drie zijn we bij een recreatie-meertje, compleet met zichzelfreinigend we-geboortje, waar we lunchpauze houden. Hans' vrouw Hermina en dochter van vijf Soleil komen met de picknick. Niet alleen een compleet driegangemaal met naar keuze water, wijn, bier, koffie of fris komen uit de 4x4, ook een tafeltje, vissers-toeltjes en een regenbestendige parasol om het allemaal droog te houden. Met een vol bord in de ene hand en een stoeltje in de andere zoek ik een droog plekje onder de paraplu. Helaas is het een beetje schuin. Daar ga ik met krukje en al achterover. 'Champagne!' roept iedereen enthousiast. 'Nee...', werp ik tegen. 'Dit telt niet. Het krukje bokte!'

's Middags loopt Panache ineens onregelmatig. We checken of hij een steentje in zijn hoef heeft, maar nee.

Plezier met paarden

Het is een oude blessure aan de achterkant van de hoof, een scheurtje met daarboven een zachte, nu pijnlijke plek. Ik hoop dat een nachttje rust in een mals weitje wonderen doet. Wij slapen intussen als blokken in een hotelletje in het stadje Gourdon.

DONDERDAG: ROCAMADOUR

Prachtige zonnige dag, weg regen en weg mistig grijs herfstweer. Op naar Rocamadour. Maar niet op Panache, boehoe! Het gaat wel beter, maar doorrijden is natuurlijk vragen om moeilijkheden. Hij mag naar huis, en zijn plaats wordt ingenomen door Aiffe de l'Arche, kortweg Larche: een echte dame, lief, snel, looplustig, betrouwbaar en 100 procent Arabier. Getraind voor de endurance, en ik heb het idee dat ze die met twee hoeven in haar neusgaten kan doen. Normaal gesproken begint Hans vroeg aan deze etappe, zodat er veel tijd overblijft om de bestemming, Rocamadour, te bekijken. Door de paardenwissel zijn we nu toch later op

pad. Maar dat maken we goed! Terwijl het landschap verandert van lieflijk naar ruig, maken wij tempo. En doen we de langste galop van de trektocht. Tien minuten ofzo!

Die galop is ook om een andere reden gedenkwaardig. Hans doet zijn ervaring als stuntman in het Land van Ooit eer aan. Middenin de galop draait hij een halve slag in het zadel en begint foto's te maken. Dat is natuurlijk vragen om champagne. Maar geen bocht, geen helling, geen afdaling krijgt hem uit het zadel. Wel een beetje genant dat wij alle vijf geen kans zien een foto te maken van de fotograaf.

Onze etappe eindigt 's middags bij de stek van de Zwitser Robert, Domaine de Lagardelle, bovenop een kalksteenplateau in het hart van nationaal park Causses du Quercy. Ergens diep beneden ons stroomt de Alzou. In de 120 meter diepe kloof die dat riviervtje heeft uitgesleten ligt Rocamadour, vastgeplakt aan de rotswand. Rocamadour is bekend om zijn kleine ronde geitenkaasjes (cabécous), maar meer om zijn geschiedenis. Het

FOTO: MILJA, DE ZWART

verhaal wil dat een volgeling van Jezus, Amadour, het visioen kreeg om zich hier in Midden-Frankrijk als kluisenaar te vestigen en zich te wijden aan de verering van Maria. Een houten beeldje van Maria met Jezus op schoot, de Zwarte Madonna, herinnert daaraan. Elfhonderd jaar later, in 1166, werd Sint Amadours lichaam teruggevonden, helemaal intact. De vondst luidde een reeks wonderen in die Rocamadour tot een beroemde bedevaartsplaats hebben gemaakt. De pelgrims worden geacht de 217 treden naar de zeven kerkjes en kapelletjes op hun knieën te beklimmen, terwijl ze zichzelf geselen. Maar toeristen wordt dat afgeraden. Er is trouwens ook een liftje.

FOTO MILJA DE ZWART

VRIJDAG: PARADIJS

Vroeg op vandaag voor de langste etappe. Die begint met een wandeling van onszelf, de paarden aan de hand, steil naar beneden de kloof

in. Daar, in het bos, wacht ons een nieuwe uitdaging in galop. Bukken om de laaghangende takken te ontwijken! Richard, die heel lang is en ook geen klein paard berijdt, moet hier en daar héél diep gaan. Maar niemand blijft in de bomen hangen. Weer geen champagne vandaag, wel veel plezier. Even later komen we langs Rocamadour. Alles wat we gisteren hebben bekeken, torent nu indrukwekkend boven ons uit: het stadje met zijn winkeltjes en cafeetjes, daarboven de heiligdommen en bovenop het plateau de burcht. Dan de kloof weer uit, in zuidwestelijke richting. Een steile klim, die we staand in de beugels doen. Als we boven zijn, begint de natuur geleidelijk aan weer te

veranderen, vriendelijker te worden. Ruim vier uur later zijn we ineens bij een grazig, zonovergoten weiland, waar Hermina ons opwacht met een

volgeladen picknicktafel.

De langste dag eindigt in stijl, in het paradijsje van Corinne en Bill. We bereiken het via de achteringang, door de heg. We sjouwen met onze bagage door kleine tuintjes waar trossen zoete blauwe druiven voor het grijpen hangen en waar de rozen nog volop bloeien. Langs een verleidelijk zwembadje en een vijver met goudvissen. Dan staan we voor *Le Vieux Couvent* – het oude klooster. Daarbinnen is het allesbehalve sober. Het bed, de wastafel, de badkamer: overal stillekens met verse bloemen uit de tuin. 's Avonds worden we, zoals alle dagen, verwend met een perfect diner. We raken de tel van de gangen kwijt en tasten allemaal zo toe, dat we een 'digestief' niet kunnen weigeren.

ZATERDAG: INDIANEN EN COWBOYS

Laatste dag alweer! Maar eerst nog even pret maken. We spelen indiaantje, galopperen de heuvel op, maken heel veel herrie en steken onze armen in de lucht. Zouden we nog een vijfde dag blijven, dan gingen we natuurlijk

allemaal zonder zadel.

We beleven ook nog een echt avontuurtje. Als we van het pad af moeten omdat een omgevallen boom de weg verspert, belanden we in een koeienweiland. Geen probleem, de koeien liggen braaf te herkauwen, totdat Hans' paard Kalaharie een opdoffer krijgt van de elektrische afrastering en flipt. Larche is de enige die niet meedoet aan de rodeo die daarop volgt. Hé, denken de koeien, da's leuk! Gelukkig zijn we net allemaal de wei uit en staat de afrastering weer recht overeind, voordat we ook nog cowboytje moeten gaan spelen. En alweer géén champagne vandaag.

Tekst en foto's: Milja de Zwart (met credits) en Hans Vroom (zonder credits)

De vierdaagse trektocht naar Rocamadour is te boeken via Trailfinders Ruitervakanties: www.horsequoliday.com, telefoon (Nederland) +31 (0)43 3253466 of (België) +32 (0)12 440900.

De trektocht is voor gevorderde ruiters, die liefst ook ervaring hebben met buiten rijden. Hans en Hermina bieden echter ook vakanties voor minder ervaren ruiters en niet-ruiters.